



Περιβάλλεται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμῆτι Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 22 Νοεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 15

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
αἰς ἐπαρχίας..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλιουῦ Μαρύ, (μετὰ εἰ-
κόνοι, μετάφρ. [B] — Η ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ, ἐκ τῶν τοῦ *Catulle*
Mentès. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωρὸς
Μαλώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσσίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Μ Α Ρ Κ Ε Λ Ι Ν Α

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ



— Μὲ προσοχὴν, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα, κράτει τὸ ἐλαφρὰ, μὴ τὸ πιέξης. (Σελὶς 115)

Διακρίπεται όριστικώς ή αποστολή των Εκλεκτών Μυθιστορημάτων : εϊς πάντας τούς μή συμμορφωθέντας πρός την έντυπον ήμών γνωστοποίησιν περι αποστολής τής συνδρομής αυτών.

Η Διεύθυνσις

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ο νέος έρριψε δι' ύστατήν φοράν βλέμμα πρός την Μαρκελίαν, πρός την Σοφίαν. Η Μαρκελίνα απέστρεψε τούς όφθαλμούς. Δέν θέλει να υποχωρήσῃ. Ύποφέρει. Η καρδία της ύφίσταται βασάνους. Όσον άφορέ την Σοφίαν, εκείνη κλαίει άπροκαλύπτως.

— Σε ακολουθώ, πάτερ, είπεν ό πτωχός νέος.

Εξήλθεν. Η Μαρκελίνα δέν τούς ανακαλεί. Τούς άκούουσι κατερχομένους την κλίμακα, είτα άνήλθον τό όχημα.

Τό όχημα άπεμακρύνθη.

Η Μαρκελίνα και ή Σοφία, μόναί. ουδέ λέξιν έκφέρουσιν.

Η Μαρκελίνα περιβάλλει την κόρην της διά τών βραχιώνων της. Τότε εκείνη δέν συγκρατεί πλέον τά δάκρυά της.

— Μαμά, αφού δέν εϊνε άληθής, διατί τώ είπες ότι δέν τόν ήγάπων ; ... Άφού με άγαπάς, και με θέλει διά σύζυγον του, διατί να μη συναινέσῃς ;

— Θέλεις λοιπόν να με άφήσῃς ; Θέλεις λοιπόν να με λησμονήσῃς ;

— Δέν δύναται μία κόρη ν' άγαπά την μητέρα της άμα και τόν σύζυγον της ; ... Ω ! τί κακόν μοι έκαμες ! ... Δι' έμε ζωή πλέον δέν ύπάρχει ! ...

Η Μαρκελίνα ζητεί να την παρηγορήσῃ, άλλ' ή κόρη της την άπωθει.

— Όχι, είπεν, άφες με, προτιμώ να κλαίω.

Δ.

Τήν επάυριον, ό Πέτρος Βωφόρτ έδέχετο εϊς έπίσκεψιν τόν Ροβέρτον.

Ο νέος ήτο έτι όλωσ συγκινημένος επί τῆ σκηνῆ τής προτεραίας.

Άφηγείται πρός τόν Βωφόρτ τά διατρέξαντα την άποποίηση τής Μαρκελίνας, τούς λόγους τής Σοφίας.

Και άποληγεί ούτω :

— Εϊσθε φίλος τής Σοφίας ... Η κόρη αυτη σας όφείλει την ζωήν της ... Δέν δύνασθε να εύρητε ευκαιρίαν ίνα την έρωτήσῃτε, ίνα μαθητε τί σκέπτεται, άν με άγαπάς ; Κατόπιν όλων, μεθ' όλα όσα είπε, και αυτη, και ή μητηρ της, νομιζω ότι με άγαπάς.

— Θα προσπαθήσω, είπεν ό κ. Βωφόρτ, σας τό ύπόσχομαι, άλλ' ή κυρία Λαγκών εϊνε γυνή άλλόκοτος, άγρία. Μετά δυσκολίας θα δυνθώ να φθάσω μέχρις αυτης. Καθώς

δέ φοβούμαι μη δέν επιτύχω να εξηγηθώ μετ' αυτης και τής Σοφίας, διατί σεις εν τώ μεταξύ δέν έρωτάτε τόν Γεράρδον ;

— Ω ! τό έσκέφην, και θα τό κάμω, βεβχίως.

— Λαμπρά, τοιουτοτρόπως θα μάθωμεν την άλήθειαν ...

Και δι' αυτό, ήμέρας τινάς μετέπειτα, ό Γεράρδος έλαβε την Σοφίαν εκ του βραχιονος, την ήσάσθη εις τό μέτωπον και γελών, τῆ είπε :

— Άδελφούλά μου, έχω κάτι να σ' έρωτήσω.

— Άλλά τί ;

— Γνωρίζω διατί είσαι μελαγχολική ...

— Δέν είμαι ποσώς μελαγχολική, άπατάσαι.

— Εϊδα τόν Ροβέρτον : τά πάντα μοι έφανέρωσεν.

— Α ! υπέλαβεν εκείνη θλίβουσα τας χείρας του Γεράρδου πάση δυναμει, εν ώ δάκρυα άνήρχοντο εις τούς όφθαλμούς της. Τί σοι είπεν ;

— Ότι ό πρός σε έρωσ του τόν θανατώνει ... και ότι τόν άπήλπισες ... Εϊπέ μοι, άληθές εϊνε, ότι δέν τόν άγαπάς ;

— Τόν αγαπώ, υπέλαβεν εκείνη άπλώς.

Ο Γεράρδος έρρίγησε : τόσην ή φωνή τής αδελφῆς του ένειχε περίσκεψιν και σεβρότητα.

— Τότε διατί τώ είπες ... ή τόν άφήκες να πιστεύσῃ τό έναντίον ; ...

— Άντελήφθην ότι τιαούτη ήτο ή θέλησις τής μητρός μου.

— Η μητηρ μου δέν εϊνε δυνατόν να θέλῃ την άπελπισίαν σου ...

Την αυτην εκείνην στιγμην εισήλθεν ή Μαρκελίνα. Η Σοφία κατέπνιξε τά δάκρυά της.

— Μητηρ, είπεν ό Γεράρδος, ή αδελφή μου αγαπά τόν υϊόν του κ. Βιλόν ... Σε διαθεβαιώ ότι ό Ροβέρτος την αγαπά διαπύρως, εϊνε δε και καθ' όλα άνταξίος της. Διατί λοιπόν έμποδίζεις την ένωσίαν των ;

— Δυνατόν να ύπάρχωσιν άλλοι λόγοι, υίέ μου.

— Τούς λόγους αυτους, διατί δέν μάς τούς λέγεις ;

— Μη μ' έρωτάς, Γεράρδε, περι τούτου ...

— Ναι, μητηρ, θέλω ν' άπαντήσῃς.

— Θέλεις, υίέ μου ; Ύπάρχει έδω άλλη θέλησις πλὴν τής υϊικής μου ; Και έκδηλών την θέλησίαν σου κατ' αυτον τόν τρόπον δέν εκκλίνεις του προς με όφειλομένου σεβασμού σου ;

— Ω ! μητηρ, συγγνώμην, σε σέβωμαι και σε αγαπώ, είπεν άσπαζόμενος αυτην, άλλ' ιδέ την Σοφίαν ... Συγκρατεί τά δάκρυά της ... Εϊνε δυστυχής.

— Ουδέν δυναμαι, είπε καταπεποιημένη.

— Άποποιείσαι πάντοτε ;

Εκείνη επένευσεν επανειλημμένως διά τής κεφαλῆς.

Τά δύο παιδια εξήλθον. Ο Γεράρδος έψιθύριζε :

— Παράδοξον ... Τί συμβαίνει λοιπόν εις τό πνεύμα της ; Έγινεν όλως διαφορετική. Δέν την αναγνωρίζω πλέον.

Εν τούτοις ό Βωφόρτ ένεθυμείτο την

προς τόν Ροβέρτον δοθείσαν ύπόσχεσιν. Ηθελε να έρωτήσῃ την Σοφίαν και την Μαρκελίαν. Άνεχώρησε πρωϊαν τινά και τούσ άδιαθετών κατ' εκείνην την ήμέραν. Διέβῃ τόν κήπον και, καθ' ην στιγμην έμελλε να εξέλθῃ, τῶ ήλθε ζάλη. Οί όφθαλμοί του έσκοτίσθησαν, έλιποφύχησεν επί τινος καθίσματος του κήπου.

— Ίδου έψιθύρισε, τό τέλος μου πλησιαζει !

Άπέμεινεν άναισθητος επί τινά λεπτά. "Οτε ήθέλησε ν' αναλάβῃ την πορείαν του, τόσον ήτο συντετριμμένος και πλήρης κοπώσεως, ώστε μόλις αϊ κνημαί του τόν υπεβάσταζον.

Επέστρεψε στηριζόμενος επί του ώμου κηπουρού εργαζομένου πλησίον εκεί και σπύσαντος ότι τόν είδε λιποθυμούντα.

Κατεκλίθη.

— Καλέσατε τόν ιατρόν Γεράρδον, είπε.

Μετá παρέλευσιν ώρας, ό νέος εύρίσκετο παρα την κλινην του.

Και ό Βωφόρτ τῶ επανελάμβανεν :

— Έτελείωσε, βλέπετε, έτελείωσεν. Αίσθάνομαι άμετρον κόπωσιν ... Δέν βλέπω πλέον ... τό αίμα έστέρειυσεν εις τας φλέβας μου ...

— Ο Γεράρδος τόν θεώρει συμπαθός.

Άληθώς έλεγεν, ό πτωχός. Άν έσώζετο τούτο ως εκ θαύματος θα εγίνετο. Η όψις του ήτο νεκρικώς πελοδνή, αϊ όφθαλμοί του έσθεσμένον, ή αναπνοή του δύσκολος και βροχηία. Ο σπυγμός του προεδιεν άκραν αδυναμίαν.

Τί ήδύνατο ό Γεράρδος ; Ουδέν.

Δέν ήδύνατο ή να επιβραδύνῃ καταστροφην άρευκταν καταστάσαν, και να την επιβραδύνῃ επί τινας μόνον ήμέρας.

Έγραψε συνταγην.

Ο Βωφόρτ την έλαβε μειδιών.

— Διά τόν τύπον, αϊ ; διά τόν τύπον ! ...

Ο Γεράρδος εξήλθε περιαληής.

Ο ιατρός, ως ήμέραν τινά ό Γεράρδος τό ειχεν είπει προς την μητέρα του, τας ασθενείας του σώματος μόνον δύναται να θεραπεύῃ, και ό Βωφόρτ έπασχεν εκ νοσήματος τής ψυχῆς.

— Τετέλεσται δι' αυτον ! είπε προς την Μαρκελίαν εν τῆ επανόδω του.

— Τετέλεσται ! Τετέλεσται ! είπεν εκείνη συναπτουσα τας χείρας ... και τίποτε δέν δύνασαι, Θεέ μου, προς σωτηρίαν του ; ...

— Μόνον διά θαύματος θα σωθῇ ... και αυτό δέν εϊνε τής δικαιοδοσίας τών ιατρών.

— Διά θαύματος ! διά θαύματος επανέλθεν εκείνη.

— Ναι, ό άνθρωπος αυτός έχει μυστικόν άλλος. Όστις τόν άπήλαττε τούτου ή τουλάχιστον τῶ τό άνεκούφιζεν άπλώς, θα τόν έσώζεν άσφαλέστατα.

— Τετέλεσται ! επανελάμβανεν εκείνη, ήμιπαράφρον, τετέλεσται ! ...

— Πολύ δεικνύεις ενδιαφέρον προς αυτον, μητηρ ; ...

— Ναι, αφού κατέστη φίλος σου ...

— Μητηρ, σοι είπον άλλοτε, ότι άφοσιώσεις ως ή υϊική μας ήδύνατο να έμετρίαζον τά δεινά του Πέτρου Βωφόρτ και παρέτεινον την ζωήν του. Θα ήτο άγαθοεργία. Και θ' απέτιες ούτω τό χρέος σου ...

— Λάβε, είπε, δός αυτό εἰς τὸν μουσικόν... καὶ ἄς φύγη!.

Ὁ θεράπων ἐξήλθε. Τὸ ὄργανον ἔπαυσε πάραυτα. Ὁ Κρασοκανάτας ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ ὑπρέτης ἐπέστρεψε παρὰ τῷ κυρίῳ του, ἀκροποδητεῖ.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κύριον, εἶπεν, εἶχεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν νὰ τῷ ἐγχειρίσῃ;.. Ἀπήντησα ὅτι ὁ κύριος δὲν δέχεται... Ἴδού ἡ ἐπιστολή.

Ὁ Βωφόρτ τὴν λαμβάνει μηχανικῶς καὶ τὴν ρίπτει ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Μετ' οὐ πολὺ, θά τὴν ἀναγνώσῃ.

Ρεμβάζει. Ἡ μουσικὴ αὐτὴ ἀνερίπισε τὴν θλίψιν του.

Καὶ ἐπὶ μακρὸν μένει οὕτω, λησμονῶν ἔτι ν' ἀνοιξῇ τὴν ἐπιστολὴν.

— Καὶ θ' ἀποθάνω, ἐπιθύρισε, χωρὶς νὰ γνωρίσω τὸ μυστήριον τοῦ βίου μου!

Ἐκ κινήσεώς του, προσελθούσης ὑπὸ φρικιάσεως πυρετοῦ, ἡ ἐπιστολή ὠλισθήσεν.

Ἀκούει τὸν φόρον τῆς πτώσεώς της.

— Ἄ! εἶπε, τῷ ὄντι, ἐλησμονήσα...

Τὴν ἀναλαμβάνει, ρίπτει ἀδιάφορον βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς, ἀλλ' οἱ δάκτυλοί του οἱ ψαύοντες τὸν φάκελλον αἰσθανόνται ἔνδον ἀντικείμενόν τι συντριβόμενον.

— Μπᾶ! εἶπε, τί νὰ ἦναι;

— Ἦδη σχίζει τὸν φάκελλον. Ἄνθη ξηρά, μαρμαμμένα, διαφεύγουσι καὶ πίπτουσιν ἐπὶ τῆς κλίνης, ὑπὸ τὰ ὄμματά του.

Κατ' ἀρχὰς οὐδὲν σκέπτεται, νομίζει μάλιστα ὅτι ἡ ἐπιστολή αὐτὴ κατὰ λάθος διηθυβήθη εἰς αὐτόν, προσωρισμένη οὕσα δι' ἄλλον...

Εἶτα ἀτενίζει τὰ ἄνθη μηχανικῶς.

Καὶ αἴφνης σκιρτᾷ. Μακρὸς κλονισμὸς τὸν συνταράσσει. Πελοιδὸς ὄρθεται ἐπὶ τῆς κλίνης του.

— Ὁχι, εἶπεν, ὄνειρεύομαι, παραλογίζομαι, εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ πυρετοῦ.

Καὶ ἀτενίζει ἐκ νέου τὰ ἄνθη, προσεκτικώτερον, ἐγγύτερον.

— Θεέ μου! εἶπε, τί τοῦτο σημαίνει; εἶνε τὰ ἴα... τὰ ἄνθη τῶν βουνῶν τῶν Ἀλπεων... τὰ ἄνθη τὰ ὅποια εἶχε φυλάξει ἡ Μαρκελίνα... τὰ ἄνθη τὰ ὅποια εἶχον ὀρέψει με κίνδυνον τῆς ζωῆς μου...

Καὶ τὰ ἀτενίζει, ἀλλόφρων πάντοτε... πάντοτε, διότι δὲν πιστεῖται... διότι νομίζει ὅτι διατελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος ὀνειροῦ εἰς ὃ τὸν ἐνέβαλεν ὁ ἦχος τοῦ ὄργανου.

Ἐπαναλαμβάνει πολλάκις ἵνα πείσῃ ἐαυτόν:

— εἶνε τὰ ἴα, εἶνε τὰ ἴα...

Καὶ ὡς ἵνα τῷ ἀφαιρέσῃ καὶ τὴν τελευταίαν ἀπομείνας αὐτῷ ἀμφιβολίαν, χαρτίν τι καταπίπτει ἀπὸ τῶν ἀνθῶν τούτων, κίτρινον ἐκ τῆς πολυκαιρίας καὶ τῶν ἀνθῶν, χαρτίν μικρόν, ἐφ' οὗ εἶνε τι σημειωμένον.

Μετὰ κόπου ἀναγινώσκει, διότι αἱ λέξεις εἶνε σχεδὸν ἐσβεσμένοι:

«25 Μαΐου 1855.»

εἶνε ἡ χρονολογία τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐδρεψεν αὐτὰ τὰ ἴα, καθ' ἣν ἐπέτυχε νὰ ἴδῃ ἐκδηλούμενον τὸν πρὸς αὐτόν ἔρωτα τῆς Μαρκελίνας. Πῶς νὰ μὴ τὴν ἐνθυμῆται τὴν

χρονολογίαν αὐτὴν! ἐκ ταύτης δὲν ἐξηρτάτο ὅλη του ἡ ζωὴ; Λαμπεὶ φαινωῶς ἐν τῇ ὑπάρξει του. εἶχε πιστεῖται εἰς τὴν εὐτυχίαν. κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Καὶ πρὸ αὐτῶν τῶν ἀνθῶν, πρὸ αὐτῆς τῆς ἀποκαλύψεως, πίπτει, ὡσεὶ κεραυνόπληκτος, ψιθυρίζων:

— Τίς μοι τὰ πέμπει;

Οὕτω ὁ Γεράρδος τὸν εὐρίσκει, ἐξουθενωμένον, ἀλλὰ μὲ τοὺς ὄφθαλμούς αλλοκότως ἀποστύλβοντας. Ὁ Βωφόρτ δὲν τὸν ἀκούει. Δὲν τῷ ἀπαντᾷ. Παρακολουθεῖ τὰς μυχίς του σκέψεις.

— Ποῖος ἄλλος λοιπὸν ἠδύνατο νὰ εἶχεν αὐτὰ τὰ ἴα, πλὴν τῆς Μαρκελίνας; Καὶ τίς ἄλλος τῷ τὰ πέμπει ἄρα εἰμὴ αὕτη;

Λοιπὸν ζῆ;... Γνωρίζει λοιπὸν ποῦ αὐτὸς διαμένει; Ἡ ἐπιγραφή λοιπὸν τοῦ φακέλλου, ἣν παραφόρως ἐξετάζει, ἐγράφη ἀναμφιβόλως νεωστί, χθὲς ἢ σήμερον... εἶνε πρόσφατος ἡ γραφή. Ἐν τῇ ἡλληλωμένη γραφῇ, δὲν ἀναγνωρίζει τὸν χαρακτήρα τῆς γραφῆς τῆς Μαρκελίνας... ἀλλ' ὀλίγον ἢ λεπτομέρεια αὐτῇ τὸν ἐνδοιφέρει.

Ἄν μὴ ἡ Μαρκελίνα, φίλη τις ἐκείνης θὰ τῷ ἔχει πέμψει ταῦτα, γυνὴ τις οὕσα ἐν γνώσει τοῦ μυστηρίου βίου της.

Καὶ τὴν φίλην αὐτὴν, οἰαδότητε καὶ ἄν ἦνε θὰ τὴν ἀνεύρη.

Ἡ σκέψις αὐτῇ τῷ ὑπεθάλλει τὴν καρδίαν, τὸν ἀναζωογονεῖ. Ἐγείρεται. Αἰσθάνεται τὰς δυνάμεις τοῦ ἐντονωτέρου.

Ὁ Γεράρδος τὸν θεωρεῖ πλήρως ἐκπληξῶς. Ἄδυνατέ νὰ μαντεύσῃ τί συμβαίνει.

Ὁ Βωφόρτ ἤρχισε νὰ γελᾷ, διὰ γέλωτος ὀλίγον νευρικοῦ ἔτι.

— Ἄ! ἄ! δὲν εἶμαι καλλιτέρα; Καὶ ποσῶς δὲν ἐννοεῖτε πῶς τοῦτο συμβαίνει! Καὶ ἀπορεῖτε, βεβαίως μὲ τὴν ἀνευ τῆς συνδρομῆς σας θεράπειν μου; Χθὲς ἔτι ἡμῖν ἐτοιμαθάνατος. Σήμερον, ἀναζῶ...

Δεικνύων τὰ πρὸ αὐτοῦ κατακείμενα ἄνθη, προσέθηκεν:

— Ἴδού, τὸ φάρμακον, ἰατρέ. Παρατηρήσατέ το, σὰς παρακαλῶ... ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς, μετ' ἄρκρας προσοχῆς... εἶνε πολὺτιμον, ἐξ αὐτοῦ ἤρτηται ἡ ζωὴ μου, ἴσως.

Ὁ Γεράρδος αἰσθάνεται πίεσιν εἰς τὴν καρδίαν.

— Ἡ χαρὰ αὐτῇ καὶ ἡ πυρετώδης ἐμψύχωσις τῷ ἐμποιοῦσι κακόν, τὸν ἐμβαλλουσιν εἰς φόβους. Ἄλλ' ὁ Βωφόρτ τὸν καθησυχάζει.

— Φάρμακον ἠθικόν, εἶπεν, ἐννοεῖται... καὶ ὡς γνωρίζετε αὐτὰ μόνα τὰ φάρμακα δύνανται νὰ ἔχωνιν ἐπ' ἐμοῦ ἐπιρροήν.

Ὁ Γεράρδος τὸν ἐγκαταλείπει. Ἐχει ἀκόμη φόβους. Ἐν τούτοις εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐπαισθητῆν παρετήρησε μεταβολὴν ἐπὶ τὰ κρεῖττω εἰς τὴν υγιάν τοῦ Βωφόρτ.

Ἡ Μαρκελίνα τὸν ἀκούει, ἐπανελθόντα. Ἐδῆσεν νὰ καταβάλῃ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς της ἵνα ἀποκρίψῃ τὴν ἀζημίαν της, καὶ ἐνῷ αἱ ἐρωτήσεις συνωστίζονται πολυπληθεῖς ἐπὶ τῶν χειλέων της, σχεδὸν ἀδιάφορος αὕτη, ἐρωτᾷ.

— Λοιπὸν, Γεράρδε, πῶς εὐρίσκεται σήμερον ὁ κ. Βωφόρτ;

Καὶ κατωχρος, τρέμουσα ὄλη, μὲ τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους ἐν τῆς συγκινήσεως, περιμένει τὴν ἀπάντησίν του.

Ὡς σοὶ εἶπον, ἐκ θαύματος μόνον ἠδύνατο νὰ ἐσώζετο.

— Καὶ τὸ θαῦμα αὐτό, τὸ ἔκαμες;

— Ὡ! ἐγὼ ὄχι, ἀλλ' ἐγένετο ὑπωστῆ-ποτέ... Καὶ ἤθελον νὰ ἐγνωρίζον τὸν ἐπιδέξιν ἰατρὸν ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ φάρμακον αὐτό προήλθε.

— Φάρμακον, λέγεις; Συνταγὴ; Τί λοιπόν;...

— Μία ἀπλὴ ἀνοδοέσμη ξηρῶν ἀνθῶν, τὴν ὁποίαν εὔρον αὐτὸν ἀτενίζοντα, ἐνῷ ἦτο κατακεκλιμμένος... Ἴδού τὸ φάρμακον!!!

— Καμμία ἀνάμνησις; εἶπεν ἐκείνη διὰ φωνῆς βαθυῆς ἐξασθενούσης καὶ ἦν αἱ παλμοὶ τῆς καρδίας καθιστῶσι κατ' ὀλίγον ἐπὶ μᾶλλον ὑποτρέμουσαν.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι ἐθεραπεύθη;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, πλησιάζει νὰ θεραπευθῇ. Καὶ τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἀλλόκοτον.

Ὁ Πέτρος Βωφόρτ ἠγέρθη, εὐθύς ὡς ὁ ἰατρός ἀνεχώρησεν. Ἐνεδύθη. Συνέλεξε τὰ ἴα. Τὰ ἐπανεθήκεν εἰς τὸν φάκελλον. Τὰ θεωρεῖ διὰ τελευταίαν φοράν.

— Ἡ Μαρκελίνα ὑρίσεται ἄρα γε ἀκόμη; Ἡ ἀποθνήσκουσα μοι ἐπεμψεν αὐτὰ τὰ ἄνθη; Ἡ 25 Μαΐου 1855! Ἄπο ἔκκος καὶ πέντε ἐτῶν!

Κρούει τὸν κωδωνίσκον ἵνα καλέσῃ τὸν θαλαμηπόλον του.

— Γιάννη, τὸν εἶχες προσέξει ἐκεῖνον τὸν μουσικόν;

— Ναι, κύριε...

— Καὶ τὸν ἀνεγνώριζες ἄν τὸν ἐβλεπες;

— Ὡ! βεβαίως, κύριε, εἶνε κοινὸς χέρης!...

— Πῶς! τοῦ λείπει τὸ χεῖρ!

Καὶ ὁ Βωφόρτ σπεύδει πρὸς τὸν ὑπρέτην του τὸν ἀνασεῖται. εἶνε ἐκτὸς ἑαυτοῦ, οἱ ὄφθαλμοὶ του σπινθηρίζουσιν.

— εἶσαι βεβαίως ὅτι δὲν ἀπατάσαι;

— ἐννοεῖται. Ἄλλως τε δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά πού τὸν βλέπω. Πολλὰς φορές τὸν ἀπήντησα στοὺς δρόμους τοῦ Κρέιλ. φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος, ἄν καὶ πίνει...

— εἶνε γνωστός... δύνανται τις εὐκόλως νὰ τὸν ἀνεύρη;

— Τὸ ἐλπίζω... Καὶ ἄν ὁ κύριος ἐπιθυμῇ νὰ πληροφρηθῶ... ἴσως δὲν ἔφυγε ἀκόμη ἀπὸ τὸ Κρέιλ... Ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει, θ' ἀκούσω τὴν φωνὴν του καὶ τὸ ὄργανόν του... ἐπειδὴ πάντοτε τραγουδεῖ.

— Μ' ἕνα χεῖρ! ἐπανελάμβανεν ὁ Βωφόρτ... Ἰκρόμοις ἦτο καὶ ἐκεῖνος...

— Ἄν ὁ κύριος ἐνδιαφέρεται νὰ τὸν γνωρίσῃ πλείοτε, γνωρίζω πῶς ὀνομάζεται... γικτὶ εἶνε πολὺ γνωστός στὸν τόπον...

— Καὶ τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομα του;

— Λέγεται Ζανζότ... ἀλλὰ μὲ ἄλλο ὄνομα τὸν γνωρίζουν ὅλοι...

— Ἐχει καὶ κανὲν πρόσθετον ὄνομα...

— Ναι, κύριε, καὶ πολὺ ἀστείον μάλιστα...

— Κρασοκανάτας;

— Ἀκριβῶς. Πῶς, τὸ γνωρίζει ὁ κύριος; Ὑπέλαβε μειδιῶν ὁ θεράπων.

— Ἐκεῖνος, ἐκεῖνος εἶνε! ἐπιθύριζεν ἔ

Βωφόρτ... ὁ ἠρωτονησιασμένος δρχόνος τοῦ συντάγματος τοῦ Μοντεσκόρ, ὁ φίλος τῆς Μαρκελίνας, — ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον εἶχονεν συναντήσει εἰς Ἐλβετίαν, — τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐξετάσει ὁ ἀνακριτής, διότι τὸν ὑπέπτευεν ὅτι ἐγνώριζε τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τῆς ἐξαφανίσεως τῆς συζύγου μου. — Ἐκεῖνος εἶπε, ὁ Ζανζότ... ὁ ὁποῖος μοὶ φέρει, μετὰ εἰκοσιπέντε ἔτη, τὰ ἴα, τὴν ἀνάμνησιν τῆς Μαρκελίνας... "Α! ὁ ἀνθρωπος αὐτός θὰ μοὶ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν... θὰ τὸν ἀνεύρω... θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ ὁμιλήσῃ. ἔστω καὶ μὲ θυσίαν ὅλης μου τῆς περιουσίας.

Καὶ κατεχόμενος ὑπὸ ἀκρας ταρχῆς: — Ἐμπρός, Γιάννη, ζήτησον νὰ μαθῆς... φέρε τον ἐδῶ!... Παρευθύς... εἶνε ἀνάγκη... ἀντὶ πάσης θυσίας...

Ὁ Γιάννης πάρχυτα ἀνεχώρησε, λέγων: — Ω! δὲν μοῦ φαίνεται ἀδύνατον, ὅτι ὁ κύριος ζητεῖ... ἀρκεῖ ὁ κύριος νὰ λάβῃ ὀλίγη ὑπομονή...

Ὁ Βωφόρτ ἀδυνατεῖ νὰ σταθῇ εἰς τι μέρος. Καταβαίνει εἰς τὸν κῆπον. Οὐδὲν ἔγνωσεν κοπώσεως. Οὐδεμία ἀδυναμία. Ὁ βίος του ἔχει ἤδη σκοπὸν τινα. Καὶ πρὸς ἐπιδίωξιν τοῦ σκοποῦ τούτου, ἀνεῦρε τὰς δυνάμεις ἃς εἶχε τριακοντούτης ὢν.

Μία ὥρα, δύο. παρέρχονται.

Ὁ Γιάννης δὲν ἐπανέρχεται.

Ὁ Βωφόρτ ἀνυπομονεῖ, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνήσυχος.

Τέλος κρούεται ἡ θύρα. Ὁ Γιάννης εὐρίσκειται πρὸ τοῦ κιγκλιώτου. Ἄλλ' εἶνε μόνος. Ὁ Βωφόρτ τῷ ἀνοίγει τὴν θύραν.

— Δὲν τὸν εὕρες.

— Ὅχι, ὅσο καὶ ἂν τὸν ἀναζητήσῃς. Καὶ μαλιστα οὔτε ἔτυχε κανεὶς νὰ τὸν ὄσῃ. Δὲν ἔκκαμε τὸν τακτικὸν τοῦ γύρου στὸ Κρέιλ. Δὲν εἶν' ἡ ἡμέρα του.

— Λοιπὸν, ἐπίτηδες ἦλθεν, ἐσκέφθην ὁ Βωφόρτ.

— Δὲν περιορίσθηκα μόνον στὸ Κρέιλ... Ἐτρέξα καὶ σὰ περίχωρα... Πουθενὰ δὲν εἰξευραν νὰ μοῦ δώσουν πληροφορίας... Μόνον, ἄρρηστα, παντοῦ σχεδόν, παραγγελία νὰ εἰδοποιήσουν τὸν κύριον, εὐθύς ἄμα ἰδοῦν τὸν Κρασοκανάτα.

— Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ πιθανὸν οὕτω νὰ ἠργοπορεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐγὼ βιαζομαι. Ὁ Κρασοκανάτας, ἀφοῦ τακτικὰ κἀνει ἐδῶ τὴν περιοδείαν του, θὰ κατοικήθῃ βεβαίως εἰς τὸ Κρέιλ ἢ εἰς κανὲν χωρίον τῶν πέριξ.

— Ναί, κύριε... ἀλλὰ ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ μοῦ δώσουν ἀκριβεῖς πληροφορίες... Ἄλλοι λέγουν στὸ Μονταταίρ, ἄλλοι στὸ Τιβερνύ. ἄλλοι πάλιν λέγουν πῶς κατοικεῖ ἀκόμη μακρότερα, μὲ μιὰ γρηά. — ποῦ φαίνεται νὰ ἦνε ἡ μητέρα του, — ὁ ἴδιος τὸ λέγει ὅταν εἶνε πιωμένος, στὸ χωριὸν Σαιντ Φερμαῖν ἢ στὸ Ἀπρεμόν, μεταξύ τοῦ ἄσους τῆς Ἀλάττης καὶ τοῦ ἄσους Σαντιλλύ.

— Ἰδοὺ χρῆματα. Ζεύξον, πήγαινε εἰς τὰ χωρία, καὶ ἐπἀνελθε ἀφοῦ βεβαιωθῆς...

— Ὁ κύριος, ἀφοῦ εἶνε ἀσθενής, δὲν θὰ λάβῃ τὴν ἀνάγκην μου;

— Ὅχι... δὲν ὑποφέρω πλέον... Πήγαινε, σπεῦδε.

Ὁ θαλαμηπόλος, ἄνευ χρονοτριβῆς, εἶπε

ξεν εἰς ὄχημα ἓνα τῶν ἵππων τοῦ κυρίου του καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν διέτρεχε τὰς ὁδοὺς.

Ἐπὶ δύο ἡμέρας ἀπουσίασεν.

Εἶχε διατρέξει ὅλα τὰ γειτονικά χωρία καὶ ἀπέληξεν εἰς τὸ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἐν Σαιντ Φερμαῖν διαμονὴν τοῦ Ζανζότ.

Ἄλλ' ἡ γραῖα, μόνη, ἦτο ἐκεῖ.

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Γιάννη, ἀπήντα διὰ τῶν στερεοτύπων αὐτῶν λέξεων:

— Ὁ Ζανζότ κάνει τὸν γυρὸν του, μήπως ξέρω κ' ἐγὼ ποῦ νὰ ἦνε.

— Πότε θὰ γυρίσῃ;

— Σὲ τέσσερας, σὲ πέντε, σὲ ὀκτῶ μέρας, μήπως ξέρω κ' ἐγὼ.

Πλειότερα δὲν ἠδυνήθη ἐξ αὐτῆς νὰ πληροφορηθῇ.

Ἐπέστρεψεν ἀπὸ Σαιντ Φερμαῖν, μελαγχολικός, καὶ ἐσκέπτετο εἰς τὴν δυσἀρέσκειαν τοῦ κυρίου του ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ του, ὅτε, διερχόμενος τοῦ χωρίου Ἀπρεμόν, ἤκουσεν ὄργανον, συνοδουμένον ὑπὸ ἠχηρᾶς φωνῆς, ψαλλούσης τὴν στροφὴν τῆς Λευκοφόρου.

— Ὁ Κρασοκανάτας εἶνε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γιάννης.

Ἐμασίγωσε τὸν ἵππον, καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ὅπουθεν ὁ ἦχος προήρχετο.

Ἐν τῇ καμπῇ ὁδοῦ τινος, τὸν διέκρινε. Καὶ δὲν ἠπατήθη. Ἐκεῖνος ἦτο.

Ὁ Γιάννης κατέβη τοῦ ὀχήματος καὶ ἐπορεύθη πρὸς αὐτόν.

Τῷ ἔθηκε πέντε φράγκα ἐπὶ τοῦ ὄργανου του. Ὁ Κρασοκανάτας διακόπτει τὸ ἄσμα του.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ Ζανζότ... μὰ μήν κάνετε λάθος; ... αὐτὰ δὲν εἶνε δεκάρες, βέβαια;

— Ὅχι, κλέ μου Ζανζότ...

— Μπά, μὲ ξέρετε κηόλας;

— Ω! ὅπως ὅλοι. Ποῖος εἶνε στὸ Κρέιλ ποῦ νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸν Κρασοκανάτα; Ὅχι μόνον σὲ γνωρίζω, ἀλλὰ σὲ ζητῶ.

— Ἄ μπά! Καὶ γιατί, παρακκλῶ σας;

— Εἶμαι ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κ. Πέτρου Βωφόρτ...

Ὁ Κρασοκανάτας σκιρτᾷ. Συνωφρῶνθη.

Ἀρχίζει νὰ καταλαμβάνῃ.

— Αὐτὸ δὲν μοῦ δίδει νὰ καταλάβω γιατί μὲ ζητᾶτε.

— Σὺ δὲν ἦσο, ποῦ ἔφερες, ἐδῶ καὶ τρεῖς ἡμέρας, ἓνα γράμμα στὸν κύριόν μου;

Ὁ Ζανζότ ἐπόθει νὰ ἠρνεῖτο. Ἄλλὰ δὲν ἦτο εὐκλον.

— Μπορεῖ κι' αὐτό. Πολλάκις φορὰς μ' ἐπιφορτίζουν μὲ παραγγελίες, ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ. Αὐτὸ διπλασιαζοὺν τὰ κέρδη μου.

— Δὲν δύνασαι νὰ τὸ ἀρνηθῆς! Ἐγὼ σ' ἐδέχθηκα στὴν πόρτα, θυμᾶσαι;...

— Τότε, ἀφοῦ εἶστε βέβαιος, ὑπέλαβε τραχῆως ὁ Κρασοκανάτας.

— Ὁ κ. Βωφόρτ ἐπιθυμεῖ τὰ μέγιστα νὰ σὲ ἰδῇ, νὰ σοῦ μιλήσῃ. Παντοῦ σὲ ἀναζητεῖ, καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ σὲ ὑπάγω εἰς αὐτόν...

— Ὁραῖα... ἂν ὁ κύριός σας θέλει νὰ μοῦ μιλήσῃ, γιατί δὲν σας ἀκολουθοῦσε;...

— Εἶνε πολὺ ἄρρωστος.

— Λυποῦμαι γι' αὐτό, ἀλλὰ πρέπει νὰ βγαλῶ τὸ ψωμί μου... καὶ ὄχι τὸ δικό μου μόνο, ἀλλὰ καὶ τῆς μητέρας μου ποῦ εἶνε

γρηά... Μοῦ δώσατε ἀλήθεια πέντε φράγκα, ἀλλ' ἂν τὸ μετανοήσετε;...

— Ὅχι, καὶ γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω, πάρε ἄλλα εἰκοσι φράγκα κοντὰ σ' ἐκεῖνα... Ἐτσι, μπορεῖς τώρα νὰ μὲ συνοδεύσῃς στὸ Κρέιλ... Τὰ κέρδη τῆς ἡμέρας σου τὰ ἔχεις ἐξασφαλίσει...

Ὁ Κρασοκανάτας ἐβλεπεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε διέξοδος. Ἐξηκολούθει ἐν τούτοις ἀνθισταμένος.

Ἐμάντευε τί τὸν περιέμενεν εἰς Κρέιλ, καὶ διατὶ ὁ Βωφόρτ ἐπέθυμει τόσον νὰ τὸν ἴδῃ. Ὁ σύζυγος τῆς Μαρκελίνας ἤθελε νὰ τὸν ἴρῳτα. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Ζανζότ ἐφοβεῖτο.

— Ἐμπρός, Ζανζότ, ἔλεγεν ὁ θεράπων, ἔσο ὀλίγον συγκαταβατικός... καὶ ἀνέβα στὸ ἄμαξι. Θὰ εὐχαριστήσῃς ἓναν ἄρρωστο.

— Τί μὲ θέλει, ὁ κύριός σας;

— Διάβολε, δὲν τὸν ἐρώτησα. Αὐτὸ μόνο μωρῶ νὰ σοῦ πῶ, πῶς ἀφ' οὗτου ἔλαβε τὸ γράμμα σου, τὸν βλέπω μὲ ἐξάψιν εἰς ὅση ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἦτο.

— Ἄς εἶναι. Ἐρχομαι, μὲ αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ, στὸ λέω. Δόσε μοῦ χέρι νὰ βάλω μὲ τὸ ὄργανο στὸ ἄμαξι.

Τοῦ ὄργανου τοποθετηθέντος, ἔλαβε τὴν θέσιν του καὶ ὁ Κρασοκανάτας. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας, τὸ ὄχημα εἰσήρχετο εἰς Κρέιλ.

Ὁ Βωφόρτ περιέμενε μετὰ ζωηροτάτης ἀνυπομονησίας.

Ἦδη μαλιστα ἤρχιζεν ἡ ἐλπίς νὰ τὸν ἐγκαταλείπη.

— Ὅτε εἶδε τὸ ὄχημα σταθῆν πρὸ τοῦ κιγκλιώτου, προσέδραμεν.

Ὁ Ζανζότ ἦτο ἐκεῖ, λίαν τεταραγμένος, καὶ τὸν ἐχαίρεισε πεντανικὴ ἢ ἑξακικὴ κατ' ἐπαναληψιν, ἀδεξιώς.

Ὁ Κρασοκανάτας ἦτο ὁ ὀλιγώτερον ὄλων καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ γήρατος. Οὔτε προγαστρῶν εἶχε γείνει, καὶ ἡ ὄψις του ἐνεῖχε τὴν αὐτὴν ὡς πάντοτε εὐθυμίαν καὶ ἀγαθότητα, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν ὡς παντοτε φιλομειδῆς. Ὁ μύσταξ μόνον καὶ τὸ βραχὺ τοῦ γένειον εἶχον ὀλίγον λευκανθῆ.

Καὶ δι' αὐτὸ ὁ Βωφόρτ πάρχυτα τὸν ἀνεγνώρισε, καίτοι ἀπαξ ἐν τῷ παρελθόντι του ἰδὼν αὐτόν.

— Ἐλθέ, ἐλθέ, εἶπεν ὁ Βωφόρτ, ἔχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

Τὸν εἶλκυσε διὰ νευρικῆς χειρὸς. Διετελεῖ ἐν ἐξάψει ἀπεριγράφτω.

Τί θὰ ἐμάνθανε; Τί θὰ ἔλεγεν ὁ Κρασοκανάτας;

Ἡ ζωὴ τοῦ ἤρητο ἀπὸ τοῦ μουσικοῦ αὐτοῦ, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἐπαίτου.

Καὶ ἐνῶ τὸν ἤγε πρὸς τὴν οἰκίαν, ἦς ἡ λευκὴ πρόσωψις διεκρινετο μεταξὺ τῶν δένδρων ἐν τῷ βαθεῖ τοῦ κήπου, τὸν ὑπέβλεπε λάθρα, προσεπάθει νὰ διερευνήσῃ, αὐτὴν τὴν φυσιογνωμίαν.

Καὶ ἐσκέπτετο:

— Εἶνε τίμιος ἀνθρωπος... ἴσως μ' εὐσπλαγχνισθῇ!

Ὁ Κρασοκανάτας ἐβλεπεν ὅτι παρετηρεῖτο, ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα. Ἄλλ' ἠσθάνετο ἐαυτὸν πλέον γαλήνιον, διότι ἔλαβεν

ἐν τῷ μεταξύ τὸν καιρὸν ν' ἀνακτῆσθαι τὴν φυγκαιμίαν του.

Εἰσῆλθον, διέβησαν τὸν πρόδομον, εἶτα ὁ Βωφόρτ ἠνέωξε θύραν ἀγούσαν εἰς μικρὰν ἰαπωνικοῦ ρυθμοῦ αἴθουσαν.

Ὁ Κρασσοκανάτας δὲν ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ, θαμβωθεὶς ἐκ τῶν μυριῶν ἐκεῖ ἀντικειμένων, τὰ ὑποδήματά του παρέσυρον, καὶ τοὺς ταπητας καὶ τὸν ἐκκμνον νὰ προσκόπη.

Εἶχε πορφυρωθῆ.

— Νὰ μὲ συμπαθαῖτε, ἔλεγε, νὰ μὲ συμπαθαῖτε ... πλάνονται τὰ καρφιά...

Δὲν ἤθελεν οὔτε νὰ καθῆσθαι. Ἐδέησε νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ πρὸς τοῦτο ὁ Βωφόρτ. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἔκλεισε τὴν θύραν.

Ἦσαν μόνοι.

Ὁ Κρασσοκανάτας ἔβηξε. Τὸ μαρτύριον ἔμελλε ν' ἀρχίσθαι.

— Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν εὐρισκόμεθα πλησίον ἀλλήλων, εἶπεν ὁ Βωφόρτ μετὰ σαγκινῆσεως ἣν ἠδύναται νὰ συγκρατήσῃ... Καὶ ὁ ἴδιος βεβαίως θὰ τὸ ἐνθυμῆσαι: πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν, εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ Βεναβάν, ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸν γάμον μου πρὸς τὴν Μαρκελίναν Μοντεσκούρ...

— Ἄ! ναι, ναι, κύριε, θυμοῦμαι...

— Ἐνθυμῆσαι, ὡσούτως, διατί ἦσο εἰς Βεναβάν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τί ἤθελον παρὰ σοῦ νὰ μάθωσι, διατί σὲ ἀνεξήτησαν;

— Σταθῆτε... σταθῆτε νὰ θυμηθῶ...

— Πρόκειται περὶ μιᾶς ἐξοφάνσεως...

— Ἄ... γιὰ τὴν δεσποινίδα Μαρκελίνα ποῦ ἐχάθη... Νὰ μὲ συμπαθαῖτε... ἔφυγα ἀπ' τὸν τόπο ἀπὸ τότε, καὶ τόσος καιρὸς ἔχει περασεῖ...

Ὁ Βωφόρτ δὲν ἀπέσπα ἀπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα. Ἡ παραχῆ τοῦ Κρασσοκανάτα δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ψεύδεται ἢ εἶνε διατεθειμένος νὰ ψεύδηται! ἐπιθυρῶ.

Καὶ ἐξηκολούθησε:

— Ποῖος σοὶ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν μοὶ ἐκόμισες πρὸ τριῶν ἡμερῶν;

— Νὰ τὰ μας! ἐπιθυρῶσεν ὁ Κρασσοκανάτας. Φρόνησις!

— Ἐνὸς φακέλλο μεγάλο, ποῦ κἄτι ἄλλο ἐφαίνετο πῶς εἶχε μέσα παρὰ χαρτί ἀπλό;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς.

— Καὶ θελετε νὰ μάθετε ποῖος μοῦ τὸ δῶκε;

— Πολύ τὸ ἐπιθυμῶ.

— Λοιπὸν, νά, εἶπεν ὁ Κρασσοκανάτας ξέων τὸ οὖς, δὲν θὰ ἔμπορέσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ λυποῦμαι γι' αὐτό...

— Δὲν θὰ ἔμπορέσης; καὶ διατί;

— Δὲν τὸν γνωρίζω αὐτὸν ποῦ μοῦ εἶχε δῶσει.

— Ἄδύνατον!

— Ὅχι, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ἀπλούστατο τὸ πρᾶγμα. Ἐπαιζᾷ τὴν μουσικὴν μου ἔμπροσθέν σου μιὰ μαύρη, ὅποταν παρουσιάσθῃ ἐνας ἄνθρωπος καὶ μοῦ δῶκε αὐτὸ τὸ γράμμα.

— Ἐνας ἄνθρωπος;

[Ἐπεται συνέχεια].

Η ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Ἐκ τῶν τοῦ CATULLE MENDES

Μία σκληρὰ νεράιδα εἶχε μεταφέρει τὴν Ἀργεντινήν, μικρὰν πριγκίπισσαν, ἀπὸ τὰ πρῶτὰ τῆς ἔτη εἰς μίαν νῆσον ἔρημον. Δὲν θὰ χάσῃ τὸν καιρὸν νὰ σᾶς εἶπῃ τὴν αἰτίαν, ἣ τις ἠνάγκασε τὴν νεράιδα νὰ κάμῃ τὴν κακὴν αὐτὴν πράξιν, διότι τοῦτο δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει καθόλου καὶ δὲν θὰ προσέθετε τίποτε εἰς τὴν διήγησίν μου. Πρέπει μόνον νὰ γνωρίζετε, ὅτι ἡ Ἀργεντινὴ ἐστενοχωρεῖτο πολὺ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο κατοικημένον. Ὅχι, διότι ἦτο μονότονον καὶ ἀνισχρόν: τὸ ἐναντίον τὰ ὠραιότερα ἄνθη τῆς γῆς ἦνθον ἐκεῖ, ὑπὸ γελόντα οὐρανόν, τὸν ὁποῖον διήρχοντο, ὡς ἰπτάμενοι ἄγγελοι, νέφη λευκά καὶ ἐρυθρά: πτηνὰ διαφόρων χρωμάτων ἐψάλλον εἰς τὰ ὄσα, πάντοτε καταπράσινα καὶ μοσχοβολούντα, καὶ ἡ θάλασσα, ἡ ὁποία ἤρχετο μουρμουρίζουσα γλυκὰ-γλυκὰ νὰ ἀναπαυθῆ εἰς τὴν ἀκτὴν, ἔφερεν ἀντὶ ὀστράκων μαργαρίτας, ἀδάμαντας καὶ πολυεῖδεῖς πολυτίμους λίθους. Ὅσακις ἡ Ἀργεντινὴ—Ἰναὺ ἐχρηστῆται βλέπουσα ἐαυτὴν ὠραία ἐνδεδυμένην εἰς τὸ κάτοπτρον τῶν ρυάκων—ἐστολιζέτο μὲ μεγάλα φύλλα ἢ μὲ ἄνθη, συγκρατούμενα δι' ἀκανθῶν, ἕθετεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἀπὸ τοὺς πολυτίμους ἐκείνους λίθους καὶ ἐγάλα, ἂν καὶ μελαγχολικῆ, διότι ἦτο τόσον ὠραία.

Δὲν ἦτο μόνον ἡ ἐρημία, ἣ τις τὴν καθίστα τόσον δυστυχῆ: ἐστενοχωρεῖτο περισσότερον, διότι εἰς τὴν νῆσον ἐκείνην δὲν εὗρισκε τίποτε, διὰ νὰ φάγῃ. Ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν δένδρων ἐκρέμαντο ἄνθη λευκά καὶ ἐρυθρά, ἀλλ' οὔτε εἰς καρπὸς, οὔτε ἐν χυμοκέρασον, οὔτε ἐν μούρον. Καὶ ὅτε ἡ μικρὰ Ἀργεντινὴ, τὴν ὁποίαν ἡ πείνα ἐπέζεε τόσον σκληρῶς, ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἄνθη καὶ χόρτα, μετεβάλλοντο, ὡς ἐκ θαύματος, εἰς ζώφια, τὰ ὁποῖα ἐπέτων ἀμέσως.

Θὰ ἐκπλήττεσθε, διατί ἡ δυστυχὴς πριγκίπισσα δὲν ἀπέθανεν ἐξόριστος εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην νῆσον. Δὲν φαντάζεσθε πόσον ἡ νεράιδα ἦτο ἰσχυρὰ καὶ πανούργος. Χάρις εἰς αὐτὴν, ἡ Ἀργεντινὴ, ἂν καὶ δὲν εὗρισκε τροφήν, δὲν ἔπαθε τίποτε καὶ ὅτε ἦτο δεκατριῶν ἐτῶν ἐφαίνετο μεγαλειτέρα.

Αἱ λύπαι τῆς ὁμως εἶνε ἀνεκδιήγηται, αὐτὸ εἶνε ἀληθές.

Τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἐκτὸς τῆς εὐχαριστήσεως, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο, ὅσακις παρετήρει ἐαυτὴν, ὠραία ἐστολισμένην, εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἐκοιμήτο ἢ ἔφερε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Καθ' ἡμέραν ἐπήγαινε, ἤρχετο, ἔτρεχεν, ἐκάθητο, πιέζουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ στήθος τῆς: κἄποτε ἔλειχε τοὺς βράχους, ἐγάμιζε τὸ στόμα τῆς ἀπὸ θάλασσαν καὶ ἐδοκίμαζε νὰ φάγῃ τοὺς σκληροὺς λίθους. Φεῦ! τίποτε, τίποτε δὲν κατεπράυνε τὴν πείναν τῆς. Ἦτο παράδοξον, πῶς τὴν νύκτα οἱ μικροὶ ἀστέρες, οἵτινες εἶνε τόσον φιλόανθρωποι, δὲν συνεκινουῦντο, ἀφῶ τὴν ἔβλεπον τόσον δυστυχῆ φαίνεται, ὅτι ἡ νεράιδα τοὺς εἶχε κάμῃ κακοὺς, ὅπως ἦτο καὶ αὐτή. Καὶ συ-

χνά, ἐπεὶ δὲν εἶχεν ἄλλην ἐπιθυμίαν παρὰ νὰ καταπαύσῃ τὴν ἀφόρητον πείναν τῆς, μὴ γνωρίσασα, ἂν καὶ ἦτο εἰς ἡλικίαν, νὰ ἀγαπήσῃ καὶ ἀγαπηθῆ, τὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα ταράττουσι τὰς ἀθωότερας παρθένους, ἡ Ἀργεντινὴ, μὲ τὰς χεῖρας ὑψωμένας, ἐφώναζε πρὸς τὴν σελήνην, ἣ τις ἦτο ἴσως καλὴ διὰ φάγωμα καὶ τὴν ὁποίαν ἠθελε νὰ δαγκάσῃ.

Τέλος ἡ νεράιδα ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ φοβερά ταῦτα βάσανα καὶ διέταξε ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦσας τῆς νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν νῆσον μὲ κανιστρὸν γεμάτον ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους τοῦ κόσμου καρπούς.

Ὅταν ἡ ἐξόριστος πριγκίπισσα, περιπλανωμένη ἐπὶ τῆς ὄχθης, εἶδε νὰ ἐρχεται πρὸς τὸ μέρος τῆς ἄνθρωπος ὠραία ἐνδεδυμένος καὶ φέρων κανιστρὸν γεμάτον ἀπὸ ροδάκινα, βερικοκκα, δαμάσκηνα, σταφυλάς, σύκα καὶ κατακόκκινα κεράσια, ἐσκέπθη ἀμέσως, ὅτι ὅλα ἐκεῖνα θὰ ἦσαν ἐξαιρετά εἰς τὴν γεῦσιν καὶ ἔτρεξεν ἄπληστος νὰ τὰ ἀρπάξῃ, νὰ τὰ ἀποσπάσῃ, νὰ τὰ καταπῇ. Ἀλλ' ὅτε ἔφθασε πλησίον ὁ φέρων τοὺς καρπούς τῇ ἐφάνη τόσον ὠραῖος μὲ τοὺς λευκοὺς τοῦ ὀδόντας, μὲ τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμούς του, μὲ τὰς ροδοκοκκίνας τοῦ παρειᾶς καὶ μὲ τὰ χεῖλη του, τὰ ὁποῖα ἦσαν περισσότερον κόκκινα ἀπὸ τὰ κεράσια, ὥστε ἐμεινεν ἐκστατικῆ. Μήπως ἦτο καλὸς νὰ τὸν φάγῃ, ὅπως τὰ πραγματὰ τοῦ κανιστροῦ; Ἴσως ὄχι ὅμως μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ἐσκέπθη, καὶ τὸν παρετήρει καὶ ἦτο εὐτυχὴς, ἂν καὶ ὑπερβολικὰ πεινασμένη. Τέλος ἡ Ἀργεντινὴ ἐπήδησεν ἐπάνω του καὶ πρὶν νὰ ἐγγίσῃ τοὺς καρπούς, τὸν ἐφίλησε τρυφερὰ εἰς τὰ χεῖλη.

K. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Δ'

Ἡ διὰ τὸ παιγνίδιον διασκευὴ τῆς αὐτῆς ἀπήτησε χρόνον, ἀλλ' ἡ ἐργασία τῆς ραπτρίας παρεταθῆ ἐπὶ μακρὸν.

Δὲν τὴν ἐνέδουσαν τὴν Ἀννέταν, ἡ ἴδια εἶδεν τὰ σχέδια καὶ ἐπηγρύπνει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐν ὅλῃ τῇ Φεργιάδῃ ἐγίνετο λόγος διὰ τὰς δοκιμὰς τῆς: πολλάκις συνέβη ἡ ράπτρια νὰ περιμένηται ἐπὶ τρεῖς ὅλας ὥρας ἀπὸ ἄλλας κυρίας, καθ' ὅ ἀψησολογμένη ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Βοσμορώ, καὶ δι' ἕκαστον φέρεμα ἔκαμνε τοῦλάχιστον πέντε ἢ ἕξ δοκιμὰς.

Ὅλη ἡ ἀξία τῆς κυανολευκοῦ τώρα περιβολῆς ἐναπέκειτο εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ἔπρεπε νὰ ἦτο αὕτη τελεία. Ὁμοίως μὲ τὸ ὄψαγμα, ἡ ζώνη καὶ ὁ σκούφος τῆς ἐκομίσθησαν ἀπὸ τὰ μέρη τῶν Βάκων, καὶ τὰ ὑποδήματα τὰ παρηγγείλεν ἀπὸ τὸ Σαλί τῆς Βεάρνης, διότι εὗρισκεν παράλογον τὸ νὰ ἔκαμνε χρῆσιν ἀγγλικῶν τοιοῦτων ἐπὶ περιοχῆς ἀμμο-

στρώτου καὶ μὴ οὔσης ποσῶς ὑγρᾶς ἐκ τῆς ἑμίχλης ἢ τῆς βροχῆς.

Τέλος, τὰ διαφόρα μέρη τῆς ἐνδουμασίας ἠτοιμάσθησαν, καὶ ἠθέλησε νὰ ἐνδουθῆ μόνη ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἄνευ τῆς συνδρομῆς τῆς Ἰουλιανῆς.

— "Ὅταν εἶμαι ἕτοιμος, θὰ ἴδῃς.

"Ὅτε ἡ Ἰουλιανὴ εἶδε, κατεγοητεύθη ἢ Ἄννετα εἶχε τὸ χάρισμα τοῦ ἐκλέγειν ἐπιτυχῶς τὰ τῆς περιβολῆς τῆς, ὡς τεχνίτρια τῆς ραπτικῆς ἐξ ἐπαγγέλματος, καὶ τοῦ εὐρίσκειν ὅ,τι ἐπὶ μᾶλλον συνέτεινε εἰς ἐπίδειξιν τῆς καλλονῆς τῆς. Μετὰ τὴν ἐκ λευκῆς φλανέλλας ἐσθῆτά τῆς, τὴν πτυχομένην ἐπὶ τοῦ στήθους, μετὰ τὴν κυανὴν τῆς ζώνην, τὴν βραχείαν καὶ ἀπὸ εὐθείας πτυχᾶς χαρασσομένην ἐσθῆτα τὰς ἐκ κυανῆς μετὰ τῆς περινημιδᾶς τῆς, ἐφ' ὧν διεσταυροῦντο αἱ λευκαὶ τῶν ὑποδέσεων τῆς ταινίαι, καὶ τὸν σκουφὸν τῆς περὶ τὸν ὅποιον ἐξεχειλιζεν ἡ ξανθὴ τῆς βοστρυχώδης κόμη, ἦτο ὄντως μαγευτικὴ.

Δι' αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς λέξεως ἡ Ἰουλιανὴ ἐξέφρασε τὴν ἐντύπωσιν τῆς.

— Λαίπρον, θὰ δυνηθῆ, νομίζεις, ν' ἀντιστῆ! ἀνέκραξεν ἡ Ἄννετα.

— Μὴπως δύνασαι νὰ ἑμιλῆς κατ' ἄλλον τρόπον.

— Πῶς νὰ μὴ εἶπω ὅ,τι σκέπτομαι.

— Ἐνταῦθα ἐγκρατεῖται τὸ κακόν.

— Εἶμαι τὸ ἀποτύπωμα τοῦ πατρός μου. Δὲν ἀνετράφην ὡς δσία Μαρία.

Αἱ προσκληθεῖς ἀπεσταλθῆσαν διὰ τὴν μεθεπομένην.

Προσεκλήθησαν ὁ ἐπαρχος καὶ ἡ σύζυγός του, ὁ κ. Ροσελίνης, ὁ βαρῶνος καὶ ἡ βαρωνίς Λαοντάν, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα λα Ζενεβραὶ καὶ νεαροὶ τινες ἀξιοματικοὶ, ὁ Δερόδης ἐν πρώτοις, ὁ Βονέ, ὁ Δραπιέ μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ Σολέ, ὁ Καρρελέ, ὁ Βεζίν.

Τὰ παιγνίδια τοῦ κροκέ καὶ τοῦ λῶν-τεννίς εἶχον κομισθῆ ἐκ τοῦ Λονδίνου, διότι ἡ Ἰουλιανὴ ἠθέλησε νὰ γεινη τὸ πρᾶγμα ὅσον ἠδύνατο κάλλιον, καὶ παρήγγειλε τοῦτο ἀπὸ ἐνός τῶν ἐκλεκτοτέρων ἐργοστασίων.

'Ἄλλ' ἀνοίξασαι τὸ κιβώτιον, εὔρον τὰς διὰ τὸ παιγνίδιον δηγίας ἀγγλιστὶ συντεταγμένας καὶ οὔτε ἡ μία τούτων οὔτε ἡ ἄλλη ἐγνώριζον τὴν ἀγγλικὴν· τὸ κροκέ τὸ ἐγνώριζον κάλλιστα· ἀλλὰ τὸ ἕτερον παιγνίδιον παντελῶς τὸ ἠγνόουν· ἔπρεπε λοιπὸν ν' ἀναμένωσι τὸν Δερόδην, τὸν μόνον τῶν ἀξιοματικῶν, ὅστις ἐγνώριζεν ἐν ὅλαις τῶν ταῖς λεπτομερείαις τὰ τοῦ παιγνιδίου τούτου.

Ἡ προσδιορισθεῖσα ὥρα ἦτο ἡ τρίτη.

Εὐθύς μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ Ἰουλιανὴ κατέβη ἐν τῇ στοᾷ εἰς τὸ νὰ παρασκευασθῆ τὰ διὰ τοὺς κεκλημένους ἐδέσματα. Ἦσαν δὲ ταῦτα, ἐν μέσῳ τῆς τραπέζης μεγαλὴ πυραμὶς ὀπωρικῶν, σταφυλῶν, σύκων, ἀμασκήνων, πλκισισομένων ὑπὸ φύλλων καὶ ἀνθῶν· ἐκατέρωθεν τῆς τραπέζης κρύα ψητὰ, μὲρὸς ἀρνίου καὶ κυνήγιον· πινακία κατὰ θέσεις, καὶ γλυκίσματα παρ' αὐτῆς τῆς Ἰουλιανῆς παρασκευασθέντα.

— Ἡ τράπεζά σου εἶνε ἀνταξία τῆς περιβολῆς μου, εἶπεν ἡ Ἄννετα.

Οἱ κεκλημένοι ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται.

Πρώτη προσῆλθεν ἡ κυρία Δραπιέ, καὶ ὅλως μόνη ὁ σύζυγός της, ὅστις σπανίως τὴν συνόδευεν, ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ἄργότερον.

Προσῆλθεν ὁ ἐπαρχος καὶ ἡ σύζυγός του, εἶτα οἱ ἀξιοματικοί.

— Μὴπως περιμένετε καὶ τὸν Δερόδην; ἠρώτησεν ὁ Σολέ τὴν κυρίαν Βοσμωρῶ.

— Εἶνε ἐκ τῶν προσκεκλημένων.

— Ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἔλθῃ. Τὸν εἶδον πορευόμενον ἐφ' ἀμάξης πρὸς τὰ ἐξωτῆς πόλεως, μετὰ τὸν φαίθωνα του, ἐν συνοδείᾳ ὑπὸ τῶν θηρευτικῶν του κυνῶν.

Ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας, ἡ Ἄννετα ἔφριψεν ἐπὶ τῆς περιβολῆς τῆς βλέμμα ἀπογοητεύσεως.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἦτις τὴν παρετήρει ἐπῆλθεν εἰς τὸ μέσον ἵνα δικαιολογήσῃ τὴν στάσιν τῆς.

— Τί θὰ κάμωμεν τώρα; εἶπεν, ἐνῷ περιεμένομεν τὸν κ. Δερόδην διὰ νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τοὺς κανόνες τοῦ λῶν-τεννίς, οἱ ὅποιοι εἰς τὸν κανονισμὸν ὅστις μᾶς ἀπεστάλη ἐκ Λονδίνου εἶνε συντεταγμένοι εἰς τὴν ἀγγλικὴν.

— Ἀλλὰ πολὺ ἐκ τῶν ἐδῶ ἀξιοματικῶν θὰ γνωρίζωσι τὴν ἀγγλικὴν, εἶπεν ὁ βαρῶνος Λαοντάν. Γνωρίζετε, Σολέ, ἀγγλικά, αἱ;

— Ὅχι, συνταγματάρχα μου, γερμανικὰ μόνον γνωρίζω.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ Βονέ.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ Βεζίν.

— Καὶ ἐγὼ.

— Καὶ ἐγὼ.

— Ἀλλ' ὁ Καρρελέ γνωρίζει τὴν ἀγγλικὴν, ὑπέλαθεν ὁ Βεζίν.

— Πῶς, ἀνέκραξεν ὁ ἀντισυνταγματάρχης, ξεύρετε ἀγγλικά, καὶ δὲν τὸ λέγετε!

— Δηλαδή, συνταγματάρχα μου, γνωρίζω κάτι τι, ἀλλ' ὄχι τόσον καλά, ὥστε νὰ ἐννοῶ τοὺς ἑμιλοῦντας τὴν γλῶσσαν αὐτὴν ἀνεπιλήπτως· δὲν γνωρίζω εἰμὴ φράσεις ἐν τούτοις, ἂν εὐαρεστοῦνται νὰ μὲ δώσουν τὸν κανονισμὸν, θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν μεταφράσω.

Προσεπάθησε τῷ ὄντι, ἀναγινώσκων ὑψηλοφῶνας: «Φοῦρ δι' σιγγλεένδεδ γκέιμ δι Κούρτ ἴς 27 φτ...» καὶ ἤρχισε νὰ μεταφράζῃ: Ἀπαιτεῖται διὰ τὸ παιγνίδιον διάστημα 27 ποδῶν πλάτους, εἶτα διακοπόμενος:

— Δέον νὰ σᾶς ἑμολογήσω ὅτι ὑπάρχει μία λέξις, τὴν ὅποιαν δὲν ἠδυνήθην νὰ μεταφράσω, τὸ «σιγγλεένδεδ».

— Ἐχει καλῶς.

— Καὶ διὰ τὴν λέξιν Κούρτ, δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν σημαίνει: διάστημα.

— Καλὰ, ἀφήσετέ τα, παιδί μου, εἶπεν ὁ βαρῶνος, φθάνει ὡς αὐτοῦ. Ἐχει δεκαεξ σελίδας ὁ κανονισμός, ἂν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξακολουθήσῃς, θ' ἀποκιμηθῶμεν ἐδῶ χωρὶς νὰ μάθωμεν τίποτε.

— Ἄν αἱ δεσποινίδες εὐαρεστοῦνται, παρακληθῶμεν καὶ τὸν κανονισμὸν, καὶ τῇ βοήθειᾳ τοῦ λεξικοῦ ἐλπίζω κάτι νὰ κατορθώσω.

— Ὡς ἐγγιστα, εἶπεν ὁ Βονέ.

— Αὐτὸ ἐννεύεται.

Ἡ Ἰουλιανὴ παρηγόρησε τὸν πτωχόν

ἀξιοματικὸν ἐκφράζοντα αὐτῷ τὰς εὐχαριστίας τῆς καὶ παρακαλοῦσα ν' ἀναλάβῃ τὴν μετάφρασιν ταύτην.

Ἢῖτα, ἀδύνατου ὄντος νὰ παίξωσι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὸ λῶν-τεννίς, κατέφυγον εἰς τὸ κροκέ.

Δὲν ἦτο ἴδιον τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἄννετας τὸ νὰ δυσθυμῆ.

Ταχέως τῇ παρήλθεν ἡ ἐπὶ τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ Δερόδη λύπη, καὶ ἀνεπλήρωσεν ἐκείνον διὰ τοῦ Βονέ.

— Ἀγαπάτε νὰ στήσωμεν μαζὺ τὸ κροκέ; ἠρώτησε πλησιάζουσα πρὸς αὐτὸν μετ' ἑλκυστικῶν μειδιάματος.

— Μετὰ χάρις, δεσποινίς, ἂν ἀγαπάτε, νὰ με δηγῆτε, ἐπειδὴ διατελῶ ἐν ἀγνοίᾳ.

— Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε δύσκολον· δὲν ἔχετε εἰμὴ νὰ κάμνητε ὅ,τι θὰ σᾶς λέγω.

Διὰ μίας ξυλίνης σφύρας, ἤρξατο λαμβάνουσα τὰς ἀποστάσεις, ὡς ὁ Βονέ ἐσημείου ἐπὶ τῆς λεπτῆς ἄμμου, ἐνῷ ὁ Καρρελέ καὶ ὁ Βεζίν ἐσπεύδον νὰ παρασχωσι καὶ αὐτοὶ τὰς ἐκδουλεύσεις των.

Αἱ ἀψίδες καὶ αἱ δοκοὶ ἐν τάχει ἐστήθησαν, καὶ τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα πρὸς ἐναρξιν τοῦ παιγνιδίου.

— Ποίος θέλει νὰ παίξῃ; ἠρώτησεν ἡ Ἄννετα, παρασκευαζομένη διὰ τὸ παιγνίδιον.

Ὁ βαρῶνος καὶ ἡ βαρωνίς Λαοντάν ἐζήτησαν νὰ τοῖς ἐπιτραπῆ νὰ μὴ λαβῶσι μέρος· ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα λα Ζενεβραὶ ἀπεποιήθησαν ἐπίσης. Ὁ βαρῶνος, διότι ὠφελετο παίζων νὰ κύπτῃ, καὶ ἐφοβεῖτο διὰ τὰ νεφράτου, ἡ βαρωνίς, διότι ἐκεῖνα μόνον ἐπεχειρεῖ δημοσίᾳ ὅσα ἦτο ἐκ τῶν προτέρων βεβαία ὅτι ἐπιτυχῶς θὰ διεξήγεν, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα, διότι ἀπεποιῶντο κατ' ἀρχὴν πᾶν ὅ,τι τοῖς προσεφέρετο, ὡς αἱς ἠδύνατο νὰ πράττωσι τοῦτο χωρὶς νὰ φαίνονται ἀγενεῖς. Πτωχοὶ ἀμφοτέρωθεν διήγον βίον μεμετρημένον καὶ ἀπέφευγον πάντοτε τὰς ὑποχρεώσεις.

Διάδοχος μεγάλου ὀνόματος, ὁ λα Ζενεβραὶ, ὅστις ἦτο στρατιώτης ἐξ οἰκογενειακῆς παραδόσεως, εἶχε συζευχθῆ ἐν ἡλικίᾳ εικοσιεξ ἐτῶν νεάνιδα ἐπίσης εὐγενῆ, ἀλλὰ καὶ πτωχὴν ἅμα ὅσον καὶ αὐτός, ἄνευ προικῶς, καὶ ἤρχοντο ἕκτοτε εἰς τὴν μισθοδοσίαν τοῦ συζύγου.

Παντοχοῦ ἀπροσπονήτως ἐλευθέρων, πάντοτε ἀξιαγάπητοι καὶ εὐγενεῖς τοὺς τρόπους, ἄνευ ἐχθρᾶς πρὸς οὐδένα, ὑποχρεωτικοί, φιλομειδεῖς, ἀλλὰ μετὰ τὴν ὑπερηφάνειαν ἐν τούτοις τῶν τηρούντων τὴν θέσιν των, εἰς πᾶν μέρος ἐνθα εἶχον διατρίψει, ἐπέσυρον ζῶηροτάτας διὰ τὴν ὑπερηφάνειαν των αὐτῆν ἀντιπαθείας, ἀλλὰ μηδέποτε στέρξαντες νὰ μεταβάλωσι δι' αὐτὸ τρόπον, ἵνα τυχωσι συγγνώμης δι' εὐγένειαν μὴ στηριζομένην ἐπὶ τῶν χρημάτων.

Ἐμπικνόμενος ὑπὸ τῶν ὑπαξιοματικῶν του, διότι ἐπήγαινε τακτικῶς εἰς τὴν λειτουργίαν μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ λοχαγὸς ἤρκατο εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν συναδέλφων του καὶ τὴν ἀγάπην τῶν στρατιωτῶν του, πρὸς τοὺς ὅποιους οὐδέποτε ἐφέρετο ἀποτόμω.

Ἡ σύζυγός του ὁμοίως ὑπέμεινε ἄνευ ὀργῆς

τὰ περιφρονητικά βλέμματα διὰ τῶν ὁποίων αἰ ἄσται περιέβαλλον τὰς πεπαλαιωμένας τῆς περιβολᾶς. καὶ τῇ ἤρκει ὅτι οἱ γνωρίζοντες αὐτὴν ἠναγκάζοντο ἐπὶ τέλους νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὸ εὐγενές τῶν τρόπων τῆς καὶ τὸ ἀξιοπρεπές καὶ ἀνεπίληπτον τῆς ζωῆς τῆς.

Μὴ δυναμένων ὅλων τῶν κεκλημένων νὰ παίξωσιν εἰς τὸν αὐτὸν χώρον, τοὺς διήρσαν εἰς δύο σειράς: οἱ μὴ ὄντες τῆς πρώτης σειράς ὑπήγοντο εἰς τὴν δευτέραν.

Ἰδοῦσα ὅτι κατετάχθη εἰς τὴν πρώτην σειράν, ἡ κυρία Βοσμερῶ ἐπέδειξε χαρὰν ἐκ πληξασαν τὸν Βονέ.

Ἦγνῶει οὗτος ὅτι, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς νόσου τῆς, ἦτο, προκειμένου περὶ αἰουδήποτε παιγνιδίου, νεανικωτέρα τῶν θυγατέρων τῆς, καὶ ὅτι τὸ μόνον μέσον δι' οὗ κατηνάζοντο αἱ κρίσεις τῆς νόσου τῆς ἦσαν αἱ διασκεδάσεις ὅπως εἰς τὰ παιδιὰ. Ἐπεφώνησεν:

— Εἶμαι μαζὺ μὲ τὴν Ἰουλιανὴν! Ἄ! τί εὐτυχία!

Διότι ἐγνώριζεν ὅτι μετὰ τῆς Ἰουλιανῆς δὲν ἔτρεχε φόβον νὰ διαγκωνίζηται καὶ ἀπωθῆται.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ Ἀννέτα, τὰ ἐκνονίσασαμεν: πρῶτον στρατόπεδον, ἡ κυρία Μωπέκ, ἡ μαμά, ἡ Ἰουλιανὴ καὶ ὁ κ. Ροσελίνης; δεύτερον στρατόπεδον, ἡ κυρία Δραπιέ, ὁ κ. Βονέ, ὁ κ. Σολέ καὶ ἐγὼ, ὁ στρατὸς ἐναντίον τῆς ἐθνοφυλακῆς, ἐμπρός!

Τοῦ Βονέ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ κροκῆ ἔχοντας, ἡ Ἀννέτα ἀνέλαβε νὰ τὸν διδάξῃ.

Τὸν ἔμαθε νὰ κρατῇ τὸ δίκτυ, ν' ἀποκρούῃ δι' αὐτοῦ τὴν ἐλαστικὴν σφαίραν, καὶ ὅτε δὲν ἐξετέλει καλῶς τὸ μάθημά του, τὸν ἐπέπληττεν ἢ τὸν ἐνεθάρρυνε, καὶ τὸσον χαριέντως, ὅστε ἐκείνος διετέλει ἐν γοητείᾳ.

Πρὸς στιγμὴν, ἐν ᾧ τὴν ἐθεώρει παίζουσαν μετὰ θαυμασμοῦ ὄν προέδιδον ἡ στάσις του καὶ τὰ βλέμματά του, ἡ Ἰουλιανὴ ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν:

— Δὲν εἶνε τῶ ὄντι θελκτικὴ ἡ περιβολὴ τῆς ἀδελφῆς μου; εἶπεν.

— Ὅχι, ἡ περιβολὴ τῆς μόνον: οὐδέποτε τὴν ἐφρανταζόμεν ὅσον...

Ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον. εἶτα μὴ τολμῶν νὰ ἐκφέρει τὴν λέξιν ἠτις τῶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν χειλέων:

— ... Ὅσον χαρίεσσαν.

— Τὴν νύκτα μόνον τὴν εἶχετε ἴδει, καὶ ἡ ἡμέρα προσοίδει λαμπρότητα εἰς τό...

Δὲν ἐτόλμησε καὶ αὐτὴ νὰ ἐκφέρει τὴν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἀνελοῦσαν λέξιν, διότι ἐὰν ἠσθάνετο ἑαυτὴν εὐτυχὴ βλέπουσα τὸν Βονέ εὐαίσθητον εἰς τὸ κάλλος τῆς Ἀννέτας, δὲν ἤθελε νὰ ὠθήσῃ τὸ πρᾶγμα περαιτέρω. Ἦτο ἐντιμὸν νὰ τῶ ἐνέπνεεν αἰσθήματα, ἅτινα θὰ τὸν καθίστων ἡμέραν τινὰ δυστυχῆ, ἂν αἱ ἐλπίδες τῆς Ἀννέτας ἐπραγματοποιούτο; Ἦτο ἐντιμὸν νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ εἰς τὸ ν' ἀγαπήσῃ ἐκείνην, ἠτις θὰ καθίστατο ἡ σύζυγος ἄλλου;

Ἐπεράτωσε λοιπὸν τὴν φράσιν τῆς ἄλλως ἢ ὡς τὴν εἶχε σκεφθῆ:

— Λαμπρότητα εἰς τὸ χρῶμα, εἶπεν.

Ε'

Διατί ὁ Δερόδης δὲν εἶχεν ἔλθει;

Τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν προέτασεν εἰς τὸ πνεῦμά τῆς ἡ Ἀννέτα, ἐνῶ ἔπαιζεν, ἀλλὰ χωρὶς οὐδὲν ἐν τοῖς τρόποις τῆς νὰ προδῶν τὴν ἀπασχόλησιν αὐτὴν τῆς διανοίας τῆς καὶ νὰ κάμῃ τὸν Βονέ καὶ τὸν Σολέ νὰ πιστεύσωσιν ὅτι δὲν ἀνήκεν εἰς αὐτοὺς ἐξ ὀλοκληροῦ.

Ποῖοι λόγοι τὸν εἶχον ἐμποδίσει;

Ἐπρεπε νὰ παρητεῖτο ἄρα τοῦ σχεδίου τῆς προτοῦ ἀκόμη τὸ θέσῃ εἰς ἔργον:

Καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔριπτε βλέμμα κατὰ ἐπὶ τῆς περιβολῆς τῆς σκεπτομένη ὅτι ἂν οὕτω τὴν ἔβλεπε, θὰ ἤρχετο ἀναμφιβόλως καὶ δευτέραν φοράν, κατόπιν τρίτην, καὶ ἐν τέλει ἀδικακόπως.

Καὶ οὐδένα ἠδύνατο νὰ ἐρωτήσῃ, οὔτε τὸν Βονέ, οὔτε τὸν Σολέ, οὔτε τὸν Δραπιέ ἔτι, μολοντί οὗτος ἦτο οἰκειότερον πάντων τῶν λοιπῶν πρὸς τὸν Δερόδην συνδεδεμένος.

Ἄλλ' ἀφοῦ ποσῶς δὲν θὰ τὴν ἔβλεπεν, ἤθελε νὰ ἤκουε τουλάχιστον νὰ καμνωσὶ περὶ αὐτῆς λόγον οἱ συνάδελφοί του, καὶ ἐδεικνύετο πρὸς αὐτοὺς θελκτικωτέρα, δειλαστικωτέρα τοῦ συνήθους.

— Εἶνε εὐειδής! εἶπεν ὁ Βονέ πρὸς τὴν κυρίαν Δραπιέ.

— Μὴ ἀφίνετε νὰ σὰς δελεάζῃ τὸ κάλλος τῆς, εἶπεν ἐκείνη στιγμὴν τινὰ καθ' ἣν εἶχεν εὐρεθῆ ἐγγὺς αὐτοῦ. Δὲν λέγω ὅτι δὲν εἶνε εὐμορφος, ἀλλ' ἰδέτε πόσον εἶνε ἀνοικτὴ τοὺς τρόπους. Προσέξατε κάλλιον εἰς τὴν Ἰουλιανὴν, δὲν ἔκαμε φροῦμα ἐπίδεικτικά, ἀλλὰ μὲ ὄλην τὴν ἀφελεστάτην περιβολὴν τῆς, ἰδέτε τὴν καλῶς καὶ ὁμολογήσατε ὅτι ἡ σεμνότης τῆς εἶνε πολὺ ἐλευστικωτέρα τῆς φιλαρσεκείας τῆς Ἀννέτας.

— Δὲν τὴν ἐξετάξω ὡς σύζυγος, οὔτε ὡς μέλλων σύζυγος, εἶπε γελῶν ἐκείνος.

— Πρὸς τὸ παρόν, ἀλλ' ἀργότερον;

Μετὰ τὸ πρῶτον μέρος διέβησαν εἰς τὴν στραὸν διὰ τὰ παρητεθειμένα ἐκεῖ ἐδέρματα, καὶ τότε τὸ πρῶτον ἐπεφάνη ἡ κυρία Ἀμιλώ, κομίζουσα ὑπερμέγεθος πλακούντιον, τὸ ὁποῖον ἡ ἰδέα ἠθέλησε νὰ παρασκευάσῃ.

Ἵτε τὴν εἶδον κομίζουσαν μετ' εὐλαβοῦς προσοχῆς δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸ πλακούντιόν τῆς, τοῦ ὁποίου τὸ ἄρωμα τὴν περιέβαλλε καὶ τὴν παρηκολούθει, γενικῆ ἐπηκολούθησεν ἐπιφώνησις, τὴν ὁποίαν δὲν ἀντελήφθη ἡ γραῖα, ἀλλ' ἦς ἐμάντευσε τὴν σημάσιαν ἐκ τῶν ἐπ' αὐτῆς προσηλωθέντων βλεμμάτων.

Ἐμειδίασε πρὸς ὅλους καὶ μετὰ ὠρκίας ὑποκλίσεως.

— Ἐγὶνε ὅπως τὸ ἐσυνειθίζεν ἡ μάμμη μου, εἶπεν οἱ κύριοι ἐδῶ θὰ ὁμολογήσουν ὅτι ἡ ζαχαροπλαστικὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἤξιζε πλειότερον τῆς σημερινῆς.

Εἰς τὴν τράπεζαν ἡ ὦρα παρῆλθεν ἐπίσης εὐαρέστως, ὅπως καὶ εἰς τὸ παιγνίδιον. Σωρεῖαν κολακευτικῶν λόγων ἐπέσυρον τὸ πλακούντιον τῆς κυρίας Ἀμιλώ καὶ τὰ γλυκίσματα τῆς Ἰουλιανῆς.

— Ἰνωρίζει τὰ τοῦ μαγειρείου, εἶπε ταπεινοφώνως μετὰ μειδιήματος ἡ κυρία Δρα-

πιέ διαββαίνουσα ὄπισθεν τοῦ Βονέ. Ἐρωτασατε τὴν Ἀννέταν ἂν ἐβοήθησε ποσῶς τὴν ἀδελφὴν τῆς.

Ὁ Δραπιέ εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Ἀννέταν:

— Ἰνωρίζω κάποιον, ὁ ὁποῖος θὰ μετανοήσῃ διότι δὲν ἦλθεν.

Ἦτο ἡ νύξις τὴν ὁποίαν ἀπὸ πολλοῦ ἐκείνη προσεδόκα.

Κανεὶς λοιπὸν δὲν θὰ τῇ ἔκαμνε λόγο περὶ Δερόδη:

Ἄλλὰ τὴν φοράν αὐτὴν δὲν ἦτο τόσον ἀνόητος, ὥστε ν' ἀφήσῃ νὰ παρέλθῃ ἡ εὐκαιρία, καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ φανῆ ὅτι ἀντελήφθη:

— Κάποιον; εἶπεν. Ἄλλὰ ποῖον;

— Τὸν Δερόδην.

— Καὶ διατί νὰ μὴ ἔλθῃ, ὁ κ. Δερόδης;

— Τὸ ἀγνώω. Τὸ πρῶί, μοὶ εἶπεν ὅτι θὰ ἤρχετο. Εἶνε πολὺ εὐφάνταστος, ἄλλη τις ἰδέα θὰ τῶ διήλθην ἀπὸ τὸν νοῦν καὶ ἐλησμήνησε τὴν πρώτην. Ἄλλην ὅμως φοράν, θὰ τὸν ζητήσω καὶ θὰ τὸν φέρω ὁ ἴδιος.

— Τὸ ἐπεθύμουν, διότι μὲ μόνην τὴν μετάρρησιν τοῦ κ. Καρρελέ φοβούμαι ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μάθωμεν νὰ παίζωμεν τὸ λαύ-τεννίς.

— Ἦσυχάσατε, ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὸ πρᾶγμα.

Ἦτο ἐπαρκῆς ἡ ὑπόσχεσις αὐτῆ ὅπως καθησυχάσῃ μέχρι τινὸς σημείου τὴν Ἀννέταν, διότι ὁ Δραπιέ ἦσκει ἱκανὴν ἐπὶ τοῦ Δερόδη ἐπίδρασιν, καὶ ἦτο ὁ μόνος, ὅστις ἠδύνατο νὰ τὸν φέρῃ.

Ἐνῶ οἱ νεαροὶ ἀξιοματικὸι ἐφέροντο μετ' ἐπιφυλακτικότητος πρὸς τὸν Δερόδην, ὁ Δραπιέ δὲν εἶχε ποσῶς ἀκολουθήσει τὸ παράδειγμα τῶν καὶ δεσμὸς φιλίας ἢ τουλάχιστον οἰκειότητος ἐκ τῶν συνήθων ἀπεκατέστη μεταξὺ αὐτῶν.

Παυταχοῦ τοὺς ἔβλεπον ἁμῶς.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Κωνστ. Η. Ἄμαλιάδα. «Ἰππότης» καὶ φύλλο «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλησαν. — κ. Χρ. Η. Μαγγησίαν καὶ κ. Χ. Καθ. Cetate. Ἐλήφθησαν. Ἐγράφησαν. — κυρίαν Σοφ. Ζ'. Ἐλήφθησαν φρ. 20. Βιβλία ἀποδείξαι κτλ. ἀπεστάλησαν. Ἐγράφησαν. — Α. Θ. Ε. Χανιά. Ἐνεγράφητε. Συνοδρ. ἐλήφθη. — Κυρίας Ἀνναν Κ. καὶ Πολυξ. Κ. καὶ Οἰκογ. Α'. Ἐνταῦθα. Συνοδρῶν ἡμῶν ἐλήφθησαν. — κ. Γερ. Κ. Ἀργουστολίου ν. Ἐλήφθησαν φρ. 17. Εἰς τὸ ἐξῆς τὰ φύλλα θ' ἀποστέλλονται: ὁδὸς Σίνα, 36. — κ. Μιχ. Ν. Μ. Σῦρον. Συνοδρῶν ἡμῶν ἐλήφθη. — κ. Ἀντ. Πατρ. Βράϊλαν Ἐνεγράφησαν. Δῶρα κτλ. ἀπεστάλησαν. Ἐγράφησαν. — κ. Ἰω. Η. Δ. Σερβία ν. «Νεκρά καὶ Ζῶσται» ἀπεστάλησαν. — κ. Ἀνδρ. Θ. Π. Πάτρις καὶ κ. Σπυρ. κ., καὶ Γεώρ. Κ. Πειραιᾶ. Συνοδρῶν ἡμῶν ἐλήφθησαν. Βιβλία παρεδόθησαν. — κ. Γεώρ. Ἀν. Πειραιᾶ Ἐνεγράφησαν καὶ οἱ 3. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Χριστ. Βιτ. Σῦρον. Συνοδρῶν ἡμῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Δ. Χονδρ. Μεσοβόγγιον. Ἐλήφθησαν συνοδρῶν τῶν κκ. Κωνστ. Ν., Μιχ. Ν. καὶ Ἀπ. Γ'. Ἀποδείξαι καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἐγράφησαν. — κ. Βασ. Γ. Ὑστέρναι. Ἐνεγράφησαν καὶ οἱ 5. πρὸς ὅσους ἀπεστάλησαν ὡς καὶ ἡμῖν τὰ φύλλα ἀπ' ἄρχῆς τῆς ἐκδόσεώς των. Ἐγράφησαν. — κ. Ν. Θ. Ἀργος 8 καὶ 9 ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Δ. Π. Τοῦρνο Μαργουρίλι. Διὰ τῶν κκ. Χαίτη ἐλήφθησαν φρ. χρ. 15. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἰω. Η. Καύκασον. Διὰ τοῦ κ. Ε. Κουσουλίνου ἐλήφθησαν φρ. χρ. 35. ἀντίτιμον συνοδρῶν ἡμῶν «Ἐκλεκτῶν» καὶ φύλλον «Ἀπομνημονευμάτων». Ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. — κ. Διον. Σ. Ζάκυνθον. Ἀπεστάλησαν δεδεμένοι οἱ τόμοι τῶν «Ἐκλεκτῶν» τῆς Α' Περιόδου. Ἐλήφθησαν.